

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΛΒΑΤΟΡ ΓΚΟΤΤΑ

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Πιέτρο Λατίνι δεν μπορούσε να κοιμηθῆ κείνη τῆ νύχτα. Κι' ὄχι τόσο ἀπὸ τὴν Ἀδουσιάντικη ζέστη, ὅσο ἀπὸ μιὰ κακὴ προαισθησιὴ ποῦχε ἀπ' τὸ πρῶτὸ ὅτι θὰ τοῦ ἐρχόταν κάποια συμφορὰ. Ἐίχε πέσει ντυμένος στὸ κρεβάτι, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα στὸ σκοτάδι κι' ἀκουγε ἄπνοως τὶς χιλίες δὺο μυστηριώδεις φωνές τῆς ἐξοχῆς. Ἦταν ὄμορφο ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ χοριό του μὲ τὰ γραφικὰ σπιτάκια του καὶ τὸ κάτασπρο σχολεῖο. Ὁ Πιέτρο, κάθε μαλοκαῖρι, μόλις τελείωσε τὸ Πανεπιστήμιον, παρατούσε τὴν προτείνουσα καὶ πῆγαινε κοντὰ στὸς γονεῖς του.

Ἐίχε κοροσθεῖ λοιπὸν νὰ μὴν εἶσι ἄπνοος καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ γυθῆ, ὅταν ἀξάρνα μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀντήχησε μέσα στῆ βαθεῖα σιωπῆ τῆς νύχτας. Ὁ Πιέτρο πετάχτηκε ὄρθιος, κατάχλωμος καὶ μὲ τὴν ἀγωνία στῆν καρδιά. Λοιπὸν; Δὲν εἶχε γελᾶσθι; Ἐκεῖνη ἡ κραυγὴ εἶχε βῆ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Μαριου, τῆς ὄμορφης δασκαλίτσας. Ἀμέσως μετὰ, ἀκούστηκε ἕνας βαρὺ γδοῦπος. Ὁ Πιέτρο ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἡ κάμαρη τῆς δασκαλίτσας εἶχε φῶς. Ἐνα χιτρινωπὸ φῶς ποῦ εἶχε κίτρι τὸ πένθιμο. Ὁ Πιέτρο φόρεσε τὸ σακάκι του κι' ἔτρεξε στὸ δρόμο. Ἡ καρδιά του χοροτιδόσε μέσα στὸ στήθος του. Ὡ, αὐτὸ τὸ ὄμορφο κορίτσι! Τί ἀνάλωτο ποῦ ἦταν!...

Γιὰ μιὰ στιγμή, κότταξε ἀναποφάσιστα τὸ σπίτι τῆς δασκαλίτσας. Τί ἔπαρε νὰ γίνῃ; Νὰ χτυπήσῃ; Κι' ἂν βρισκόταν μπροστὰ στὸν... Ὁχι!...Καλύτερα νὰ ἔτρεξε, στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ. Πῆρε τὸ πρῶτο μονοπάτι, σὺν τρελλῶς, στενάχοντας ἀπὸ τὴν ἀγωνία του. Πέρασε τὸ λεμβάδι, πῆδηξε δὺο ποταμάκια κι' ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ ποῦ ἦταν χωμένο μέσα στὰ πεντὰ δέντρα.

Στάθηκε μιὰ στιγμή νὰ πάρῃ τὴν ἀνάσα του κι' ὕστερα χτύπησε τὴν πόρτα μὲ θάρρος. Σὲ λίγο ἤρθε καὶ τοῦ ἀνοῖξε μιὰ νυσταγμένη γυναῖκα, ἡ Τζιοβάννα, ἡ δούλα τοῦ γιατροῦ.

— Συγγνώμην Τζιοβάννα, θέλω τὸ γιατρό, γρήγορα!

— Γέτοια ὦρα! Θεὲ καὶ Κύριε! Μὰ εἶνε περασμένα μεσάνυχτα!

— Γρήγορα, σοῦ λέω! Σύντησε τὸν γρήγορα! Θὰ περιμένω δω πέρα!

Καὶ κάθισε σὲ μιὰ χωριάντικη καρέκλα, κυττάζοντας γύρω του τὰ λίγα βαρετὰ ἔπιπλα τῆς κάμαρας.

Ὁ γιατρός, παρουσιάστηκε σὲ λίγο μουρμουρίζοντας, μὲ μισόκλειστα μάτια, θαμπὰ ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ἦταν ἕνας λιγνὸς ἀνθρωπάκος, μ' ἕνα γκριζὸ γενάκι, ποῦ τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ σὺν αἰσθητῶς καὶ τοῦ ἔδινε μιὰ ἐκφρασι εἰρωνείας κι' ἐξυπνάδας στὸ πρόσωπο.

— Μπᾶ! ἔκανε. Ἐοῦ εἶσαι, Πιέτρο; Τί τρέχει;

— Γιατρός μου, σὲ παρακάλεω, ἔλα μαζί μου! Θὰ σοῦ πῶ στὸ δρόμο τί συμβαίνει. Ἦρθε σὲ σένα, γιατί ἐκτός ἀπὸ γιατρός, εἶσαι κι' ὁ πονερός;

— Μὰ πρέτει ὁσάουο νὰ μοῦ πῆς τί τρέχει. Ἀρρώστησε καινεῖ;

— Πρόκειται γιὰ τὴ δασκαλίτσα, γιατρέ!

Κι' ἡ φωνὴ τοῦ Πιέτρο ἔτρεξε ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

— Μὰ, πῶς νὰ σοῦ πῶ, συνέχισε. Ἐρεῖς πῶς... ἀγαπᾶω αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ θὰ ἤθελα...

— Γιὰ ἄκουσε Πιέτρο, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός, ἤθελες νὰ μὲ ζυπνήσης τὰ μεσάνυχτα, γιὰ νὰ μοῦ πῆς πῶς ἀγαπᾶς τὴ Μαριου;

— Ὡ, ἄφρησε τ' ἀσέπεια, γιατρέ μου! Τὸν παρακάλεσε ὁ Πιέτρο. Τὰ πράγματα εἶνε σοβαρὰ!

— Μίλησε λοιπὸν!

— Νὰ, ἔρεῖς, γιατρέ, πῶς ἡ Μαριου τὰ εἶχε φτιάξει μὲ τὸν Τζίνο, τὸ γιού τοῦ δημαρχοῦ. Ἐγὼ εἶμαι φίλος τῆς. Τὰ ξέρω ὅλα... Ἡ Μαριου μοῦ ἔλεγε ὅλα τὰ μυστικά της.

— Ἐ, ναι, ἔκανε ὁ γιατρός, ξέρω πῶς ἀγαπᾶτε τὸν Τζίνο...

— Μὲ συγχωρεῖς; Τὸν ἀγαπᾶσαι! Μὰ τώρα δὲν τὸν ἀγαπᾶτε πιά.

Ἐπὶ ἀπὸ δὺο χρόνων ὄλοσχεῖς, αὐτὸς ὁ μακαράς τὴν παράγει γιατί λείπει δὲν τὸν ἀρῆγουν οἱ γονεῖς του τὰ τὴν παντρευθῆ. Βλέπετε, γιατρέ, τὴ παλινανθρωπιά;

— Μὰ, ἀγαπητέ μου Πιέτρο, δὲν βλέπω τὸ λόγο...

— Γιὰ τὸ σῶμα ν' ἀκούσης... συνέχισε κείνος. Χρὲς τὸ βράδυ μίλησα μὲ τὴ Μαριου. Τὸ καίμειο τὸ κορίτσι! Ἐκλαγε, γιατρέ, ἔκλαγε! Μοῦ ἔλεγε πῶς ἤθελε νὰ τὸν ἐκδιεθῆ. Τοῦ εἶχε γράφει, λοιπὸν καὶ τοῦ χτυπούσε ἐξηγήσεις. Καλὸ τὸ εἶχε δώσει ραντεβού γι' αὐτὸ τὰ μεσάνυχτα. Ἡ φωνὴ τῆς εἶχε γίνει βραχνή, ὅταν μίλησε γι' αὐτὸ τὸ ραντε-

βου, τὸ τελευταῖο...

— Κι' ἔπειτα...

— Ἐπειτα... ἔδω καὶ λίγη ὥρα ἀκουσα μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ. Κι' ὕστερα ἕνα γδοῦπο. Κι' αὐτὰ δὺα ἀκούστηκαν στῆν κάμαρά της. Ὡ, γιατρέ! Ποιὸ φοβηθῆναι ὅτι ἡ Μαριου ἔκανε μιὰ τρέλλα... Ἦθελα νὰ πάω νὰ δω... Μὰ δὲν βρήκα τὸ θάρρος. Ἐτρεῖα λοιπὸν κι' ἤρθα στὸ σπίτι σου...

— Καλὰ, καλὰ... ἔκανε ὁ γιατρός ἀνήσυχος. Ἀς τρέξουμε γρήγορα ἐκεῖ πέρα νὰ δοῦμε τί συνέβη... Τζιοβάννα, γρήγορα τὸ σακκο μου μὲ τὰ εργαλεία...

Ὁ γιατρός γνύθηκε βιαστικά καὶ βγήκε μαζί μὲ τὸν Πιέτρο. Ἡ νύχτα ἦταν βαθεῖα, γεμάτη ἀστρα, παρᾶξενι. Σὲ λίγο ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς δασκαλίτσας. Τὸ παράθυρό της δὲν εἶχε φῶς.

— Νὰ χτυπήσουμε; ἔκανε ὁ Πιέτρο.

— Ὁχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ γιατρός. Γιὰ κῆρυτα, τὸ πορτάκι τοῦ κήπου εἶνε ἀνοικτὸ...

Μπήκαν κι' οἱ δὺο στὸν κήπο κι' ἀνέβηκαν τὶς λίγες σκάλες τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ εἶχε μόνο ἕνα πάτωμα. Ἐπειτα χτύπησαν στῆν πόρτα. Τίποτε. Σαναχτύπησαν πάλι δυνατὰ. Τέλος, ἀκούστηκε ἕνα ἀνάλαφο βῆμα.

— Ποιὸς εἶνε; Ρώτησε μιὰ φωνή.

— Ἦταν ἡ Μαριου.

— Ἐγὼ, ὁ γιατρός...

Ἡ πόρτα ἀνοῖξε καὶ παρουσιάστηκε τ' ὄμορφο προσωπάκι τῆς Μαριου, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπ' τὴν κατάπληξη.

— Ὡ, εἰσὶ εἶσαι γιατρέ; ἔκανε. Κι' εἰσὶ Πιέτρο; Μὰ τί τρέχει; Τί ἐπάθατε;

— Ἐμεῖς; Τίποτε! Τῆς εἶπε ὁ Πιέτρο. Φοβηθήκαμε μήπως ἔπαθε εἰς σῆ τιποτε...

— Ἐγὼ; Ἀπόρησε ἡ Μαριου.

— Μὰ βέβαια, δεσποινίς... ἔκανε ὁ γιατρός. Ὁ Πιέτρο ἤρθε καὶ μὲ ζήτησε γιὰ νὰ μοῦ πῆς... Μὰ... μοῦ εἶπε ὅτι ἀκουσε μιὰ δυνατὴ φωνὴ κι' ἔπειτα ἕνα γδοῦπο... Καὶ νόμισε πῶς...

Ἡ δασκαλίτσα ἔσπασε σὲνα χροσάλλινο γέλιο.

— Θεὲ μου! Μὰ τί εἶνε αὐτὰ; Τοῦς εἶπε. Δὲν ἤθουν ἐγὼ ἐξείνη ποῦ φώναζε. Ἦταν ἡ Νανίνα, ἡ ἐξαδέλφη μου. Εἶχε δὴ ἕνα κακὸ ὄνειρο καὶ ζήτησε τρομαγμένη, βγαζοντας μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ. Ἐβλεπε πῶς τὴν κληρονομήσε ἕνα φάντασμα!.. Ὅσο γιὰ τὸ γδοῦπο... Θεὲ μου! Ἦταν ἡ ἰδία... Τί χωροδία! Ἀπὸ τὴν τρομαχτῆς, γύρισε ἀπότομα κι' ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Καὶ γέλασε πάλι. Ἐπειτα προσέθεσε:

— Διατί φοβηθήκατε; ἔτσι γιὰ μένα, Πιέτρο; Τί παιδί ποῦ εἶσαι!

— Ἐχει δίκιο ἡ Μαριου!.. ἔκανε ὁ γιατρός. Νὰ μὲ ζυπνήσης; ἔτσι χωρὶς λόγο!.. Ἀς εἶνε. Ἀκουσε, Πιέτρο, κατέρρα νὰ μὲ πε-

ριμένῃς στὸ δρόμο. Θάρθω ἀμέσως...

Ὁ Πιέτρο, ντροπισμένος, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ κατέβηκε τὶς πέντε τριπλὲς σκάλες. Ὁ γιατρός πῶς, ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὴν δασκαλίτσα, παράφροσ τὸ γκρινιάρικο ἔπος του καὶ τὴ ρώτησε:

— Λοιπὸν, Μαριου; Πῶς τὰ πῆγες μὲ τὸν Τζίνο;

— Μὲ τὸν...

— Μὰ ναι, μὲ τὸν Τζίνο. Τὰ ξέρω ὅλα...

— Ὡ, αὐτὴ ἡ ιστορία τελείωσε πιά! ἔκανε στενοχωρημένη ἡ νέα. Ἦρθε ἀπὸψε καὶ μοῦ ἔφερε πίσω τὰ γραμμάτια μου. Κι' ἔγω τοῦ ἔδωσα τὰ δικά του. Ἐτσι εἶνε ἡ ζωῆ. Ἐνα ὄνειρο λιγώτερο... Τί νὰ γίνῃ; Θὰ περάσῃ κι' αὐτὸ...

Κι' ἡ Μαριου δάκρυσε.

Ὁ γιατρός τὴν κῆρυττασε καλὰ—καλὰ. Ὑστερα τὴν ἔπιασε ἔπ' τὸ γέρι καὶ τῆς εἶπε μὲ συμπόνια:

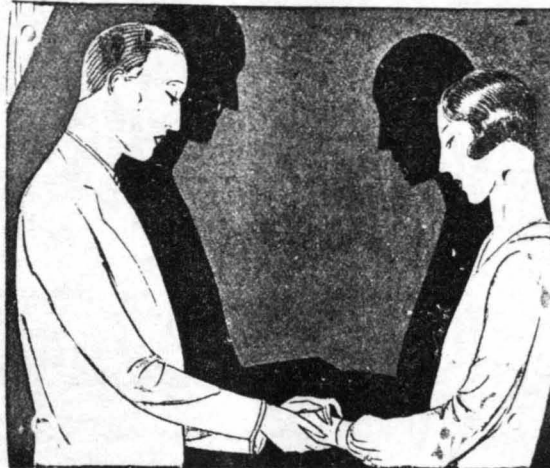
— Ἀκουσε, Μαριου; Μὴ λές ψέμματα σὲ μένα. Πῆς μου τί συνέβη ἀκριβῶς. Ὁ Τζίνο δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Ποῦ εἶνε;

Ἡ Μαριου ἄρχισε νὰ τρέφῃ. Ἰονάτισε κάτω κι' ἔδειξε πῶς τὸ ἔπλεγο.

— Τὸν χτύπησε μ' ἕνα σιδερό στὸ κεφάλι! τραυλίσε. Τὸν σκότωσα!.. Καὶ τὸν ἔρριξε ἐκεῖ κάτω... Γιατί δὲν ἔρχονταν νὰ μὲ πιάσουν; Ἐίμαι μιὰ καταραμένη! Μιὰ κακοῦργος!..

Ὁ γιατρός τρέφεσε στὸ ἔπιπλογο. Ὁ Τζίνο βρισκόταν ἐκεῖ μὲ μιὰ πληγὴ στὸ κεφάλι, καταματωμένος. Ὁ γιατρός τὸν ἔξέτασε γρήγορα—

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1550)

Ο ΓΟΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1517)

— Αυτό είνε τὸ μυστικό μου. Θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ θελήσης ποτὲ νὰ τὸ ξεκαρβύδῃς. Ἄλλωστε δὲν σοῦ δίνω μιὰ τέτοια συμβουλή γιατί θὰ βγῆς ζημιωμένος. Μὰ ἄφησε με νὰ σοῦ πῶ αὐτὴ τὴν ἱστορία. Καθὼς θὰ θυμάσαι, ἡ λαίδη Γουίλμαν, σύμφωνα μὲ τὸ παραπεμπτικό βούλευμα, εἶχε κατηγορηθῆ ὅτι πλαστογραφοῦσε τὴν ὑπογραφή τοῦ συζύγου της, ἔκλεβε διάφορα πράγματα ἀπὸ τὰ καστήματα κι' ἦταν ἀνακατεμένη σὲ μιὰ σπείρα κιβδηλοποιῶν. Οἱ δικασταὶ προσπάθησαν νὰ τῆς κείνουν μερικεὶς ἀδιάκριτες ἀνακρίσεις κι' ὕστερα ὅταν τὴν εἶδαν ὅτι... προσβάλλεται δὲν θέλησαν νὰ ἐπιμείνουν περισσότερο καὶ τὴν ἀπέλασαν ἀπ'αὐτὴ τὴν κατηγορία. Ἡ ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία πρέπει πάντα νὰ μὲν ἀεχλιδότη γιὰ νὰ εἰνε... παράδειγμα στὸν ἐργαζόμενον κόσμο.

Ἐίχα παρακολουθήσει κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἱστορία πού γίνονταν μὲ κλεισμένες τίς πόρτες καὶ μ' ἀπόλυτη μυστικότητα. Ἡ λαίδη Γουίλμαν ἦταν πεντάμορφη κι' αὐτὸ τὸ σεμνὸ φέρεμα πού εἶχε φτιάξει γιὰ τὸ δικαστήριο τῆς πῆγαινε θαυμάσια. Οἱ δικασταὶ τῆς ἐρριγναν φλογερὰ βλέμματα καὶ κάνανε μελιστάλαχτη τὴ φωνή τους ὅταν τὴν ἐξέταζαν!

Ἄ, δισσέδασα ὑπερβολικά...Κανεὶς ὠστόσο δὲν πρόσεξε τ' ἀήσυχο βλέμμα τῆς λαίδης Γουίλμαν πού με παρακολουθοῦσε διαρκῶς. Κανεὶς δὲν φανταζόταν ὅτι ἤξερα τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε παρασύρει τὴ λαίδη Γουίλμαν σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Naί, ἡ ὄμορφη λαίδη ἦταν μιὰ κοινὴ λοποδύτρια. Εἶχε ἀγαπήσει ἕναν «βασιλέα» τοῦ ὑποκόσμου, εἶχε ἀκολουθήσει τίς συμβουλές του κι' εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα τυφλὸ ὄργανο τῶν ἐπιχειρησέων του. Αὐτὸς ὁ ἀπατεὼν σ' ὄλες τίς δουλειές του, ἐπιλέκε πάντοτε πρόσωπα τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὰ ἔβαζε νὰ ἐκτίθενται, ἐνὼ αὐτὸς ἔκανε ἀνενόητος τὴ δουλειά του.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ μὲ τὴν λαίδη Γουίλμαν. Τὴν ἔκανε φίλη του κι' ὕστερα συνεργάτιδά του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ; Γλύτωσαν κι' οἱ δύο ἀπὸ τὴν καταδίκη. Σήμερα κυκλοφοροῦν στὰ σαλόνια κι' ἐξοικολογεῖ ὁ κόσμος νὰ τοὺς χωραϊτάει μ' εὐγένεια.

Ὁ Τζάν Μόρεϋ, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκλεισε τὸ στόμα του. Μὰ δὲν ἤθελε καὶ πολὺ νὰ καταλάβω ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ φίλος τῆς ὄμορφης λαίδης κι' ὅτι τὴν κατηγοροῦσε γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ πού τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Τζάν Μόρεϋ ἦταν ἕνας ἐπικίνδυνος ἀπατεὼν πού εἶχε καταφέρει ν' ἀναστατώσῃ ἀρκετὰ χρόνια τὸ Λονδίνο μέχρι τὴ μέρα πού ξεγελήθηκε κι' ἔκανε ἕνα ἐγκλημα. Καὶ τότε φυσικὰ τὸν ἄρπαξαν τὰ νύχια τῆς ἀστίνουμιας. Σήμερα βρισκεται στὰ κάτεργα.

ENTY ΧΑΡΙΣΟΝ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΓΥΝΑΙΚΑ!...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1522)

Φάρδος... Κάθε τόσο συναντοῦσα στὸ δρόμο κι' ἀπὸ ἕνα στρατιώτη τοῦ συντάγματός μου πού εἶχε ἀπολυθῆ. Ὁ φόβος τοῦ στρατοδικείου σιγά, σιγά ἔγινε γιὰ μένα ἕνα ἀπερίγραπτος πανικός. Δὲν μποροῦσα πιά νὰ ζήσω στὸ Παρίσι. Ἐγὼνα νευρασθενὴς καὶ μιὰ μέρα πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰ παρατήσω ὅλα καὶ ν' ἀλλάξω κι' ἐθνικότητα. Πέρασα λοιπὸν τὰ σύνορα, πέταξα τὰ φρωστάνια κι' ἔζησα λίγο καιρὸ στὴ Μαδρίτη ὡς Ἄντριεν Κομφέν. Μὰ δὲν εὐρίσκα πουθενὰ δουλειὰ καὶ γιὰ νὰ ζήσω, ἔγινα πάλι Ὑβόννη Νάντ. Ἐτσι, ὡς γυναίκα ἔζησα πέντε χρόνια σ' ἕνα μοδιστρικό τῆς Βαλέντίας, χωρὶς ποτὲ κανεὶς ἀπὸ τὸ περιβάλλον μου νὰ μαντεύσῃ τὸ φῶλο μου. Ἐκεὶ τὸν ἄρχισα νὰ πηγαίνω σὲ μιὰ «Ἀκαδημία χοροῦ» κι' ἔτσι ἔμαθα τὸν «φλαμένκ», τίς «φαιρούκας», τίς «μαπαλέριας» καὶ τίς «σεβιλλάνες». Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ἔμοιαζα καὶ με ταγγιάνα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο λοιπὸν ἔγινα ἀρίστη, τοῦ μοῦξικ-ζὼλ, ἀλλάξα τὴν ἐθνικότητά μου κι' ἀπὸ Ἄντριεν Κομφέν ἔγινα Ἐσκουάντερο καὶ ἄρχισα νὰ ὀργάζομαι στὰ διάφορα θέατρα ὡς μεταμορφωθῆ. Χόρευα καὶ τραγοῦδησα σ' ὅλα τὰ θέατρα καὶ τὰ νυκτερινὰ κέντρα τῆς Ἰσπανίας. Τώρα, καθὼς βλέπετε, βρισκομαι στὴ Βαρκελώνη. Μόλις τελειώσι μὸ συμβόλαιο, θὰ φύγω γιὰ τὸ Παρίσι. Ἐκεὶ πέρα θὰ χορεύω στὸ «Καζινὸ ντὲ Παρί» καὶ γιὰ «Φολί-Μπερζέρ». Ἐτσι θὰ ξαναδοῦ τὸ Παρίσι καὶ ποὺς ζαίρει, μπορεὶ νὰ ξαναγίνω ὁ Ἄντριεν Κομφέν...

Κι' ὁ παράξενος αὐτὸς ἀνδρας πού ἔγινε γυναίκα μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, γιατί ἦταν πιά ἀγαθὰ. Ἐργα λοιπὸν ἀπὸ τὴν «Κριόλλα» κι' ἀφοῦ πρῶτα εὐχρίθηκα στὴ «Χιτάσα» καλὴ ἀντάμωσιν στὸ Παρίσι.

ETIEN ΕΡΒΙΕ

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(συνέχεια εκ της σελίδος 1543)

γρήγορα καὶ με προσηχή μ' ἀνάσνα μ' ἀνακούφιο.

—Ζῆ!—ψιθύρισε—Εὐτυχῶς ζῆ!...

Τὸν φορτώθηκε στὸν ὄμο του καὶ τὸν ἀνέβασε ἐπάνω. Τοῦδωσε τὴν πληγή, καὶ τὸν ἔφερε στὶς ἀισθησεις του. Τοῦδωσε κατόπιν νὰ πῆ ἕνα ποτήρι ρακὶ καὶ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἐνὼ ἡ Μαριουὶ τοὺς παρακολουθοῦσε κλαίγοντας καὶ σαταραφόντας ἀπ' τὴν τρομάρα της.

—Ἄκουσε, Τζινο, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Ἀπόψε ἔπιες ἕνα ποτήρι παραπάνω, σκόνηταφες κάτω, ἔπεςαι καὶ χτύπησε τὸ κεφάλι σου. Ἐτσι δὲν εἶνε ;

—Ναί. Ἐτσι εἶνε, ἀπάντησε ἀποφασιστικά ὁ Τζινο, πνίγοντας ἕνα στεναγμό.

—Θὰ κρατήσης καλά τὸ μυστικό, Τζινο. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι ;

—Ναί, γιατί τὸ ὑπόσχομαι,

—Θὰ ἐσχάσης τὴ Μαριουὶ, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν τὴν ἀγαπᾷς πιά, κι' ἀφοῦ σὲ λίγες μέρες θὰ παντρευθῆ τὸν Πιέτρο.

Ὁ Τζινο ἀνατέναξε.

—Ναί, γιατρέ, ἀποκρίθηκε. Τὸ ὀρκίζομαι σάν τιμὸς ἄνθρωπος.

Ἐίχαν φτάσει τώρα μπρὸς τὸ σπίτι τοῦ Τζινο. Ὁ γιατρός τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὄμο καὶ τὸν καληνύχτισε. Ὁ Τζινο ἔσκυψε, τοῦ φίλησε τὸ χέρι καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ κήπου τοῦ πατρικοῦ τοῦ ἀρχοντικοῦ. Γύριζε ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο, ἀφοῦ εἶχε πληρώσει μὲ τὸ αἷμα του τὴν ἀδικία τοῦ εἰς βάρος τῆς νέας πού τόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει!...

ΤΟ ΠΑΘΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΕΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1524)

Ἡ Ζανὶν εἶνε ἕνας σωστός ἄγγελος. Ἀπὸ καιρὸ μάλιστα μοῦ εἶχε πει ὅλη τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ τῆς ἔχω ἐμπιστοσύνη καὶ θὰ τὴν παντρευθῶ.

Κ' ἔτσι ἡ Ζανὶν ἔγινε κυρία Μαρταῖν κι' ἔκανε εὐτυχισμένο τὸν Πῶλ ὁ ὁποῖος ζητοῦσε μιὰ τρυφερὴ καρδιά γιὰ νὰ τὴν ἐνώσει μὲ τὴ δική του. Ὅσο γιὰ τὴν Ζανὲτ ἀκόμη νευριάζει, ὅταν θυμάται τὸ πάθμμά της. Μὰ, ὅπως ὄλοι οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν καρδιά, τὸ ἴδιο κι' ἡ γυναίκα. Ἐτσι ἡ Ζανὲτ παρηγοριέται μὲ τίς ἐφήμερες γιορμιές της, δηλώνοντας ὅτι ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας εἶνε μιὰ κουταμάρα κι' ὑπάρχει μόνο στὰ ρωμαντικὰ μυθιστορήματα. Ὁστόσο, ὅταν εἶνε μόλις κλαίει ἀπαρηγόρητα πού ἄφησε νὰ τῆς ἐσπῆρῇ ἡ εὐκαιρία νὰ γνησιώσῃ τὴν τρυφερότητα τῆς πραγματικῆς ἀγάπης. Βλέπετε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ὅλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε τυχεροί. Κι' ἡ Ζανὲτ σ' αὐτὴ τὴν περιπέτειά της δὲν εἶχε καθόλου τύχη...

ΑΝΤΡΕ ΒΑΜΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Μιὰ ἡμέρα ὁ Βολταίρος ἐπισκεφθῆς στὸ ἀτελιέ του, τὸν διάσημο Γάλλο ζωγράφου Βερνέ, τοῦ εἶπε κολακευτικά, ἐνθουσιασμένως ἀπὸ τὰ ἔργα του :

—Τὸ δνομά σας κ Βερνέ θὰ μείνῃ ἀθάνατο, τὰ χρώματά σας εἶνε τὰ ὀραϊότερα πὸ εἶδα ὡς σήμερα.

Ὁ Βερνέ, εὐχαριστῶντας τὸν μεγάλου συγγραφέα, ἀποκρίθηκε φιλοφρονέστατα :

—Τὰ χρώματά μου ὁμῶς, δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸ μελάνι σας.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς νὰ δοκιμάζετε τὴν καλὴ ποιότητα τῶν μεταξωτῶν σας.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ἕνα μεταξωτὸ ὕφασμα εἶνε ἀπὸ ἀληθινὸ μετάξι, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κόψετε ἕνα μικρὸ κομμάτι καὶ νὰ τὸ κάρψετε στὴ φωτιά. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος ν' ἀσφαλτοῦθε ὅτι δὲν σας γελοῦν.

Ἄν ἡ ποιότης εἶνε καλὴ, θὰ ἴδῃτε ὅτι καίγεται πολὺ γρήγορα, ὁ κλωστής του στριφογυρίζουν μόλις τὸ πλησιάζετε στὴ φωτιά, ὅταν δὲ καὶ ἡ στάχτη πού ἀφήνει εἶνε λευκὴ καὶ ὀλοκαθάρη.

Ἄντιθέτως, ὅταν τὸ μεταξωτὸ σας, εἶνε κακῆς ποιότητος ἢ νοθευμένο, θὰ ἴδῃτε ὅτι καίγεται ἀργά, βγάζει μαῦρο καπνὸ, ἢ δὲ στάχτη του, εἶνε μαυριδερὴ, χοντρὴ καὶ ἀκάθαρη.